

LGT: Bài của nhà báo Điền Phương Thảo, viết về anh Tôn SB60, người mà các đàn em đồng môn SB74 hết mực cảm phục và yêu mến.

Bart. Hà SB74

Sống trên đời sống cần có một tấm lòng... ^[*]

Đến Phan Thiết vào một trưa hè nắng gắt, tôi tìm tới nhà của anh - nơi anh em Cựu Chúng Sinh Sao Biển còn gọi bằng một cái tên thân thương khác là chòi Sao Biển. Đó là ngôi nhà ba tầng khá khang trang và đẹp tọa lạc giữa một vùng đất mới, hơi xa thành phố.

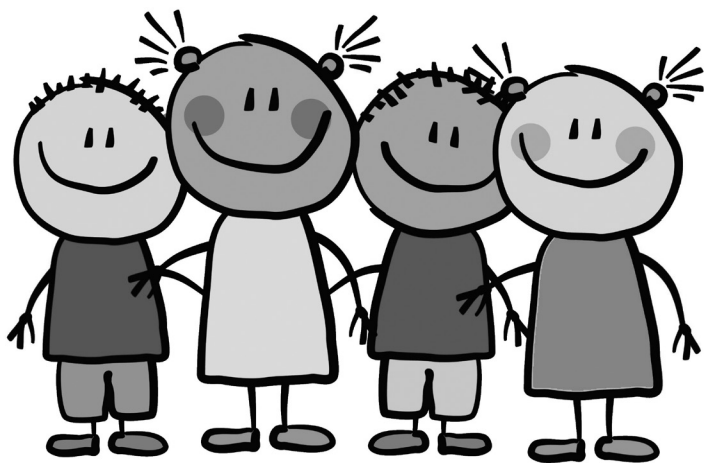
Tôi đến đây không phải vì mối thân tình giữa tôi và chủ chòi, vì quả thật chúng tôi chỉ là bạn bè trên Facebook. Cũng không phải vì tôi muốn đi du lịch vì tôi cũng chỉ ở lại chòi đúng 12 tiếng đồng hồ. Vậy thì điều gì khiến tôi thực hiện chuyến viếng thăm này..

Trước đây, qua trao đổi với vài anh em Cựu Chúng Sinh Sao Biển, được biết anh là một Việt Kiều Mỹ và đã về quê hương vào năm 2010. Anh xây dựng chòi này với tiêu chuẩn của một mini hotel với mục đích làm nơi nghỉ chân cho các cộng đoàn, các hội đoàn Công Giáo và đặc biệt, các trẻ em ở trại mồ côi luôn là những vị khách được ưu tiên book phòng nghỉ tại chòi mỗi khi các em có dịp đi chơi ở Mũi Né.

Anh có lòng yêu mến trẻ em cách đặc biệt. Hiện tại ngay tại chòi có hai bé trai đang theo học lớp 6 được anh nuôi dưỡng và chăm lo việc học hành. Hai cậu bé rất ngoan và

^(*) Lời bài hát của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn.

gây cho tôi không ít ngạc nhiên khi chính hai cháu là người chuẩn bị hai bữa cơm trưa và tối rất chu đáo và ngon miệng. Ngoài ra, qua sự giới thiệu của Caritas, anh còn nhận bảo trợ cho sáu em học nghèo hiếu học khác đang sống tại gia đình với cha mẹ của mình. Được hỏi vì sao anh không nhận nuôi trẻ mồ côi nhưng lại giúp các trẻ em có hoàn cảnh gia đình khó khăn? Anh thú nhận một cách “yếu đuối” rằng: “Anh không muốn chúng bị mồ côi thêm lần nữa khi anh không còn sống trên đời này”...

“Mỗi một con trẻ được dựng nên theo hình ảnh đặc biệt và tương tự như Thiên Chúa cho những sự cao cả, đó là yêu thương và được yêu thương,” Mẹ Teresa Calcutta từng nói. Có lẽ lòng yêu mến con trẻ như một Ơn Gọi đặc biệt của anh. Ngay từ lúc còn trai trẻ anh đã nhận nuôi trẻ mồ côi, việc làm của anh mang tính tự phát, tự nguyện theo khả năng và sức lực của mình. Khi lập gia đình anh cũng tiếp tục bảo trợ và nuôi dưỡng hai bé mồ côi cho đến lúc

trưởng thành. Và bây giờ khi không còn vướng bận công ăn việc làm, có nhiều thời gian hơn, anh quay lại với công việc mà anh yêu thích như một lý tưởng sống của đời mình. Thói thường người ta rất ngại cảnh “cha già, con mọn”, nhưng ở độ tuổi xế chiều anh vẫn chấp nhận phải dậy sớm mỗi ngày để lo cho hai cậu bé đi học, vẫn tất tả ra vào bệnh viện chăm sóc mỗi khi chúng đau bệnh hay tai nạn do tính hiếu động của con trẻ và khó khăn nhất vẫn là việc nhắc nhở, dạy dỗ sao cho các em trở thành một người tín hữu tốt, người công dân hữu ích cho gia đình, cho xã hội sau này ...

Xét theo một khía cạnh nào đó thì những gì anh đã và đang làm không có gì quá vĩ đại và tầm ảnh hưởng của cũng không lớn, thế nhưng như Mẹ Teresa Calcutta đã nói: “Nếu bạn không thể cứu giúp cho 100 người ăn, thì hãy giúp cho một người được ăn”. Có lẽ anh cũng không bận tâm rằng những việc làm của mình chỉ là giọt nước trong đại dương vì rằng “quan trọng không phải chúng ta cho đi bao nhiêu, mà là chúng ta dành bao nhiêu sự yêu thương để cho đi.”

Nhìn hai cậu bé chăm chỉ ngồi học sau giờ cơm tối tôi thấy thấm thía lời dạy của Đức Thánh Cha Phanxicô rằng: “Khi chúng ta rộng lòng chào đón người khác và chia sẻ điều gì với họ - như một ít thực phẩm, một chỗ ở, thời giờ của mình - không những chúng ta không còn nghèo nữa, mà chúng ta được giàu thêm”. Điều này càng đặc biệt đúng khi đối tượng nhận sự giúp đỡ của chúng ta là trẻ em, bởi lẽ khi về với Chúa, tương lai tươi đẹp của các em chính là gia tài lớn nhất mà chúng ta để lại cho cuộc đời này.

Điễn Phương Thảo